

VAHŞİ TAKİP

LINSEY HALL

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayıncısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Gölge Loncası Serisi - 2

Vahşi Takip

Orijinal Künye: *Wild Hunt* by Linsey Hall, Bonnie Doon Press, 2021.

Yazar: Linsey Hall

Çevirmen: Sezen Ergin Zengin

Kapak Tasarım: Melissa Kayacı

Grafik Tasarım: Şeyma Çetin

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Mayıs, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-67-9

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Dedemat Matbaacılık

Dedemat Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Dış Ticaret Ltd. Şti.

Sertifika No: 70086

Melih Gökçek Bulvarı 1447 Cd. No: 37 İvedik OSB Yenimahalle/ANKARA

Tel: 0507 932 59 30

Dağıtım: Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

VAHŞİ TAKİP

LINSEY HALL

EVE

Zamanı gelmişti.

Pencereden dolunaya baktım. Saniyeleri sayarak sabahın ikisi olmasını bekliyordum.

İki gündür bu lanet kulede alıkonmuştum. Lachlan, şekil değiştirenlerin alfası, beni buraya kilitlemişti.

Kendisi benim kader tarafından seçilmiş eşimdi.

Onu şimdi bile hissedebiliyordum. Aramızdaki çekim çok güçlüydü, dünyayı birbirine bağlayan eterde sanki görünmez ip-lerle birbirimize sımsıkı bağlanmış gibiydik. Bana kalsa, onu kesinlikle istemiyordum ama kaderin bizim için bambaşka planları vardı.

Vay be.

Son zamanlarda hayatım tamamen rayından çıkmıştı. Ama her şeyi yoluna koymamıza az kalmıştı. Arkadaşlarımla bir kaçış planı yapmıştık ve gece ikide planımız işlemeye başlayacaktı. Arkadaşlarım dışarıda bir yerde ortalığı karıştırıp dikkat dağıtmaya hazır olsa gerekti. Bense candaşımın gelip beni bu hapisneden kurtarmasını bekliyordum.

Pencereden avluyu taradım. Çimenli geniş alanın sonunda küçük bir gölgeyi fark ettim.

Ralph.

Candaşım.

Ralph, yeşil alanın diğer tarafındaki dükkanların önüne koştu. Onu gözden kaybettim ama birkaç dakika sonra tombul silüeti ve parlayan gözleriyle pencерemde belirdi. Küçük pençesinde bir iksir vardı.

“Geç kaldın,” dedim.

Dişlerini göstererek sırtıttı. *Geldim işte*, dedi.

“Çok teşekkür ederim. Sen bir tanesin. Çok ciddiym.”

Bunu sakın unutma.

“Hadi ver artık şunu.”

Kaşlarını kaldırdı. *Önce ödemeyi alayım.*

“Yanımda şekerleme olduğunu düşünmüyorsun herhalde.”

Dudaklarını sarkıttı ve odada bir yığın çikolata ile şekerleme bulma umuduyla etrafa bakındı.

“Dışarı çıktığımda istediğini alırsın.”

Aklına yatmış gibi başını salladı ve iksiri pencereyi koruyan büyüünün içinden itti. Küçük pençesi büyü bariyerine dokunduğunda irkildi. Bariyer canlıları dışarıda tutmak içindi, eşyalar üzerinde bir etkisi yoktu.

Şişeyi alıp havaya kaldırdım, üzerine bağlanmış küçük kâğıt parçasını aldım ve büyüü okumak için kâğıdı açtım. Ben ve arkadaşlarım, iksiri dün gece Cadılar Loncası’ndan almıştık ve bu iksir buradan kurtulmamın tek yoluydu. Normalde kendim de iksir hazırlayabilirdim ancak zaman alırdı.

Bu daha hızlı bir çözüm olmuştu. Zaten artık Lachlan’ı bek-

lemek istemiyordum. Bir katili yakalamasına yardım etmiştim, ne var ki bunun karşılığı beni bu odaya kapatması oldu. Tamam, kısa bir zaman önce uzun zamandır aradığı eşi olduğumu ve gözü dönmüş bir katilin peşimde olduğunu öğrenmişti. Yine de bu yaptığı çok acımasızdı.

Ralph dönüp avluya baktı. *Kaçış planı her an devreye girebilir.*

Gülümsedim, arkadaşlarıma minnettardım. Saat yeterince geç olmuştu. Fark edilmeden çatıdan gizlice kaçabilirdim. Ama her ihtimale karşı, arkadaşlarım dikkati avlunun diğer tarafına çekeceklerdi.

Sonunda küçük patlamayı duydum ve kulenin uzak tarafından yeşil bir ışık yükseldiğini gördüm.

Başardılar!

Muhtemelen bunun arkasında bir şeyleri havaya uçurma sevdası olan Mac vardı.

“Kenara çekilmelisin,” dedim.

Ralph kafasını salladı. *Sana yolu göstermek için çatıda bekliyor olacağım.*

“Teşekkürler.” Duvardan aşağı inmem gerekeceğini düşününce ürperdim. Normalde peri kanatlarımla uçarak inerdim. Ama Lachlan büyülü tılsımını benden almıştı ve hayvanına dönüşemeyen, aciz bir şekil değiştirendim artık.

Bu nedenle kuleden zor yoldan inecektim.

Ralph ortadan kayboldu ve iksiri açtı. Işıltılı tozu demir parmaklıkların önündeki pencere pervazına serpti. Toz, soluk mavi ışıltılar saçtı. Gülümsedim.

Bu işe yarayacaktı.

Dikkatlice, kağıttaki kelimeleri okudum. Anlamadığım bir dilde yazılmışlardı ama cadılar bunun kolay olacağını söylemişlerdi.

Önümdeki toz yanıp da yukarı doğru devasa mavi alevler

yükselince sıırttım. Parıldayarak dans eden alevler beni hapseden demir çubukları ve büyüü kalkanı eritti. Büyü sessizce işliyordu, dışarıdaki gardiyanların neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nihayet büyü kalkanı ve parmaklıklar yok olmuştı. Büyünün tükendiğini hissedebiliyordum. Ne zaman pencereye yaklaşısam derime iğneler batmıştı, ama şimdi bu his tamamen kaybolmuştu.

Tereddütle elimi pencereye doğru uzattım. Acı da yoktu, elimi engelleyen bir şey de.

“Vay canına.” Pencere pervazına tırmanırken pervazda erimiş metal olmamasına sevindim. Alevler her şeyi yutmuştu. Kaderlere şükürler olsun ki hâlâ kot pantolonumu ve botlarımı giyiyordum.

Geriye bakmadan kulenin duvarına tırmandım. Taşlar pürüzlü ve düzensizdi, tırmanırken tutunacak yer boldu.

Yine de avlunun altı kat yukarısındaydım ve mideme sancılar girdi. Kahretsin, ne kadar fenaymış. Kanatlarım varken yükseklikle ilgili bir sorunum yoktu.

Pişşt!

Döndüm ve Ralph’in çatının altındaki küçük bir çıkıntıdan bana işaret ettiğini gördüm.

Buradan. Çatıdan geçip kulenin mezarlığın yanında kalan taraftan aşağı inebiliriz. Kimse bizi göremez.

Başımı salladım ve onu takip ettim. Can havliyle duvara tutunurken kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Çatıya çıktığımda kalp atışlarım biraz sakinleşti.

Kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Birlikte ay ışığının altında sessizce süzölerek taş kulenin kenarına doğru yol aldık. Ay ışığında LoncaKent muhteşem gözüküyordu, birbirini kesen dolambaçlı sokakların ortasında antik yapılar bir araya toplanmıştı. Şekil Değıştirenler Loncası yüksek bir kuleydi ve şehrin surları boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş diğerkuleleri de görebiliyordum.

Yuvam dediğim şehir harika gözüküyordu.

Lachlan artık kim olduğumu öğrendiğine göre burayı terk etmek zorunda mıydım?

Hayır.

Buna dayanamazdım. İlk seferinde bile gözümde tütmişti şehir. Artık bir loncam da vardı. Gerçek dostlarım. Onları bırakmanın artık imkânı yoktu.

Acele et.

Ralph'ın sesi beni kendime getirince hızlandım. Ralph bina-
nın yanına ulaştı ve tombul yapısına ve küçük pençelerine rağmen
zarif bir şekilde kuleden aşağı inmeye başladı.

Onu beceriksizce takip ederken vücudum korkudan buz kes-
mişti.

Kanatlarımı geri almak için neler vermezdim.

Kanatlarıma kavuşmam lazım.

Bu geceki yolculuğumun ilk durağı beni periye dönüştürecek
tılsımı yaratacağım gizli atölyemdi.

Kulenin yarısını inmişken birden ayağım kayar gibi oldu. Yü-
reğim ağzıma geldi ve elimi koyacak bir çıkıntı bulmak için de-
belendim. Parmak uçlarımla duvara tutunurken sırtımdan soğuk
terler akıyordu.

Başarabilirsin.

“Teşekkürler Ralph” diye inledim. Bütün kuvvetimle sıkı sı-
kıya tutundum.

Ayak parmaklarımla yoklayarak bir girinti buldum ve yavaş-
ça aşağı doğru hareket etmeye devam ettim. Bir kez daha kaydım
ama sonunda yere ulaştım. Ayaklarımın altındaki çimleri hissettim
ve nihayet kalbim olması gereken yerde atmaya başladı.

“Bunu bir daha asla yapmayacağım,” diye mırıldandım.

Hadi. Ralph ileriye işaret edince yolu bilmeme rağmen onu takip ettim. Benim sahip olmadığım hislere sahipti ve kentin yollarını pençesinin içi gibi biliyordu. Uzmanlığı en iyi çöpleri hangi çöp kutularında bulabileceği üzerine olsa da yine de nereye gittiğini biliyordu.

Birlikte ıssız mezarlığın içinden geçtik, ara sokakları tercih ederek kent merkezine geldik.

Sonunda bir kavşağa ulaştık. Evime, yani Gölge Loncası kulesine ya da gizli atölyeme gidebilirdim. Ralph kuleye doğru yöneldi.

“Ben bu tarafa gidiyorum,” diye arkasından fısıldadım.

Arkasına döndü, küçük yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. *Neden? Arkadaşlarımız bizi kulede bekliyordu ama.*

“Gizli atölyem bu tarafta. Beni periye dönüştüren iksiri orada yapıyorum.”

Ralph kaşlarını çattı. *Bunu yapmaya devam mı edeceksin yani?*

Başımı salladım. “Tabii ki. Artık kimliğimin bir parçası oldu.”

Dahası muskalı kolyemi takmak muhtemelen eşime duyduğum çekimi de azaltacaktı. Lachlan’la aramızdaki çekimi hissetmek istemiyordum. Şimdi bile onunla aramızdaki bağı hissedebiliyordum. Tuhaf, çünkü ondan hoşlandığımı söyleyemezdik. Evet, ona karşı bir çekim hissediyordum. Ama onu *sevmiyordum*.

Ama bu kaderin pek de umurunda değildi. Aksiyon figürleriyle oynayan çocuklar gibi bizi birbirimize yapııştırıp “şimdi öpüşünler” demek istiyordu.

Sırf *öpüşmüş* olmamız ve *öpüşmemizin* sinir bozucu derecede olağanüstü olması, rasyonel beynimin Lachlan’la olmayı seçmek istediği anlamına gelmiyordu. Elimden geleni ardıma koymaz, bu duyguyla savaşırdım.

Zaten, kader seni bir başkasına aşık edemezdi. Sadece sizi yakın olmaya zorlayabilir ve birbirinizi arzulamanıza neden olabilirdi. Aşk kendiliğinden olmalıydı ve Lachlan ve ben olmuyorduk.

Özellikle de kader aramızdaki çekime en nihayet yenik düştüğümde öleceğime karar verdiğinden beri.

Yani teşekkürler, almayayım.

Öyle olsun. Ralph bana doğru koştu. *Ben de geliyorum.*

"Teşekkürler, dostum."

Birlikte LoncaKent'in sessiz sokaklarında adımlarımızı hızlandırdık. Arkadaşlarıma biraz geç kalacağımı söyleyen bir mesaj attım ve birkaç dakika sonra da gizli atölyeme vardık. Bu gizli atölyeyi, en değerli malzemelerimi saklamak ve sessiz sakin bir yerde beni farklı bir türe dönüştüren iksiri hazırlamak için yaratmıştım. Yakın zamana kadar yerini benden başka kimse bilmiyordu.

En üst kattaki küçük daireye giden ara sokak dar ve sessizdi. İçeri girmek için küçük ahşap kapıyı açtım ve en üst kata ulaşmak için basamakları çıktım. Kapıyı koruyan büyüü çabucak etkisiz hale getirip Ralph'le birlikte içeri girdim.

Ralph hemen yan sehpanın üstündeki abajura yöneldi ve abajurun şapkasını kurcaladı. Şapkaya bantlanmış çikolatayı bulduğunda sırttı.

"Paylaşsan iyi olur," dedim.

Homurdanarak çikolatayı ikiye bölüp küçük parçayı bana uzattı.

Malzemelerle dolu olan çalışma masasına doğru giderken çikolatayı mideme indirdim. İksiri yaparken içgüdülerim devreye girdi, malzemeleri doğradım ve ince bir toz haline gelene kadar öğüttüm. Dakikalar içinde ahşap masanın üzerinde yarattığım büyüü alevin üzerinde kazanım kaynamaya başlamıştı.

Çabuk yapıyor mu?

Ralph'a evet anlamında başımı salladım. *"Neyse ki evet. Zor olan, malzemeleri bulmak. Onlar da elimde vardı zaten.*

Yirmi dakika sonra iksir hazırıldı. Küçük kazanın içindeki mor ve parlak sıvı fokurdarken ben de büyüü taşıyacak bir mücev-

her parçası aradım. İksir içilerek tüketilemeyecek kadar güçlüydü, ama içine bir parça mücevher batırıp onu takarsam işe yarardı.

Masanın arkasındaki bir kâsede gümüş bir kolye buldum. Birkaç farklı iksir de benzer şekilde çalıştığından etrafta böyle birkaç takı bulundururdum.

Çabucak kolyeyi iksire batırıp parlayan mor iksirin kolyeye nüfuz etmesini izledim. Normal rengine döndüğünde kolyeyi boynuma geçirdim. Bir anda sihir bedenimi ele geçirdi. Kulaklarımın karıncalandığını, gücün bedenime aktığını hissettim.

“Ohh, bu çok daha iyi.”

Ralph kulaklarıma baktı. *Yine normal görünüyorsun.*

Minnettar bir şekilde başımı salladım. Ama benim için normal olan neydi?

Aslında adı Verity olan bir kurt olmam gerekiyordu ama hayvan tarafımı hissedemiyordum. Kimdim peki ben? Sahte bir perimiydim? Eve adını kullanarak saklanmıştım bunca yıl ve artık bu, gerçek adım olmuştu.

Düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. “Hadi gidelim buradan.”

Daireyi terk ettik, işlek olmayan sokaklardan geçmeye dikkat ederek sessizce şehrin diğer ucuna doğru yol aldık. Gölge Loncası’nın önündeki avluya ulaştığımızda rahat bir nefes aldım.

Evim.

Kırmızı gül sarmaşıklarının tırmandığı uzun taş kulenin pencereleri ışıldıyordu.

Arkadaşlarım sanki geldiğimi hissetmişler gibi ana kapıdan hep birlikte çıktılar.

“Nihayet!” dedi Carrow.

“Teşekkürler arkadaşlar.” Gülümseyerek onlara doğru koştum.

Hep birlikte kucaklaştık ve kuleye girdik. Odanın kenarlarına yakın yerleştirilmiş rahat mobilyaları ve titreşen alevlerle etrafı aydınlatan şöminesiyle kulemizin ana odası sıcak ve konforluydu. Loncada sadece altı kişiydik ve herkes bu gece buradaydı: liderimiz Carrow, Mac, Beatrix, Seraphia ve Quinn.

Hepimiz dışlananlardandık, hepimiz arkadaşlık.

“Peki, her şey yolunda gitti mi?” diye sordu Carrow.

Başımı evet anlamında salladım. “Sizin sayenizde.”

Carrow’un bakışları boynumdaki tasmaya takıldı. “Bu hâlâ bir sorun ama.”

Yüzümü buruşturarak tasmaya dokundum. “Doğru söze ne denir.”

Lachlan beni bu tasmayla takip edebilirdi, ondan kurtulmalıydım. “Yukarı çıkacağım ve iksir kitaplarımdan birinde tasmayı çıkarmakla ilgili bir şey bulup bulamayacağıma bakacağım.”

“Biz de geliyoruz,” dedi Mac. “Sen de bize neler olup bittiğini anlattırın.”

Minnettar bir şekilde başımı salladım.

“Pizza söylüyorum,” dedi Quinn. “Bira da.”

“Harikası.” Ona gülümsedim.

Birlikte merdivenlerden atölyeme çıktık.